



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. P.**, zastoupeného JUDr. Jarmilou Cindrovou, advokátkou, se sídlem Mistra Jaroslava Kociana 38, 562 01 Ústí nad Orlicí, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2017, č.j. KrÚ 18605/2017 OŠK OKPP,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce se včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání proti rozhodnutí prvostupňového orgánu č. j. MUZBK – 16034/2016/PRAV – 18 ze dne 7.12.2016, kterým byl žalobce pod bodem II. výroku rozhodnutí uznán vinným ze spáchání přestupku proti

občanskému soužití úmyslným narušením občanského soužití drobným ublížením na zdraví. Za tento přestupek mu byla pod bodem III. výroku rozhodnutí udělena pokuta ve výši 3.000 Kč a dále pod bodem IV. výroku rozhodnutí uložena povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši 1.000 Kč.

Žalobce především napadá nesrovnalosti a odchylky v dokazování provedeném prvostupňovým orgánem. Dále namítá, že správní orgány měly vycházet primárně ze svědeckých výpovědí a měly propojit zjištěné skutečnosti a tím prokázat, jak se celá událost odehrála. Žalobce vytýká správním orgánům, že nevycházely ze zásady relevantnosti důkazů a nezajistily si znalecký posudek k prokázání příčinné souvislosti mezi žalobcovým jednáním a následkem.

Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití úmyslným narušením občanského soužití drobným ublížením na zdraví. Tohoto činu se měl žalobce dopustit dne 20. 5. 2016 v nočních hodinách v diskoklubu Rotace (město Žamberk), ve kterém po slovní potyčce s L. M. (ostraha klubu, dále také jako poškozený), měl žalobce udeřit pěstí poškozeného do spánkové krajiny, což si vyžádalo lékařské ošetření a přiložení krční límce a tím úmyslně způsobit drobné ublížení na zdraví. Tomuto incidentu mělo předcházet nevhodné chování žalobce, který byl podnapilý a měl obtěžovat přítomnou G. Ř., konkrétně doteky na jejím stehně. Na místo byla přivolána hlídka Policie ČR, která vše prošetřila, sepsala přítomné osoby a pořídila o věci úřední záznam, ze kterého vyplývá, že na linku 158 bylo přijato oznámení, že jeden z hostů se pere s ochrankou klubu a dále, že žalobce se v průběhu řešení incidentu choval arogantně, verbálně urážel poškozeného a byl pod vlivem alkoholu. Na místě byli zjištěni svědci, konkrétně A. K., D. Š., O. V. (ostraha klubu), P. K., přítelkyně nebo kamarádka žalobce, která se odmítla k incidentu vyjádřit a dále K. N. a K. T. (poslední dvě uvedené jsou pracovnice obsluhující bar klubu). Všichni výše uvedení, vyjma P. K., žalobce i poškozený poté v rozmezí od 20. 5. 2016 do 20. 6. 2016 podali vysvětlení na Policii ČR. V podaných vysvětleních se dotyční shodují v tom, že konflikt byl vyvolaný kontaktem mezi žalobcem a G. Ř., ať už důvod tohoto kontaktu byl jakýkoliv. Na tento kontakt reagoval L. M., který žalobce požádal, aby své chování kontroloval a následně, aby opustil diskoklub. Reakcí byla slovní potyčka s četnými urážkami, přičemž se svědci ve svých vysvětleních shodují, že žalobce vyzýval poškozeného, aby šli spolu ven, kde si to vyřídí. Poté mělo dojít k zmiňovanému úderu na spánkovou oblast poškozeného. Někteří uvádějí, že šlo o pěst (Š., K.), další incident dostatečně neviděli a tak nevěděli, zda šlo o pěst či facku nebo uvedli pouze úder. Úder do hlavy poškozeného potvrzuje lékařská zpráva z ošetření poškozeného, které bylo provedeno cca 2 hodiny po incidentu. Dle lékařské zprávy poškozený utrpěl mírný edém v levé spánkové oblasti a byl mu přiložen krční límec, jednalo se o úraz zaviněný druhou osobou, přičemž subjektivně pacient uvedl, že se jednalo o zranění z diskotéky Rotace, kdy byl udeřen pěstí do levé spánkové krajiny.

Policie ČR věc následně předala správnímu orgánu prvního stupně k projednání spáchaného přestupku. Prvostupňový orgán nejprve vydal ve věci příkaz, avšak po včasné podaném odporu nařídil ústní jednání, ke kterému na den 26.10.2016 a dále na den 21.11.2016 předvolal svědky a účastníky, které při jednání řádně poučil a vyslechl.

Předvolány nebyly K. N. a K. T. Výpovědi se v jádru věci shodují s podanými vysvětleními. Liší se pouze minimálně v otázce, zdali šlo o úder pěstí nebo dlaní a v otázce přesného místa dopadu úderu. P. K. a žalobce uvádějí, že k žádnému úderu nedošlo, incident byl pouze slovní. Prvostupňový orgán na základě svědeckých výpovědí a spisového materiálu uznal žalobce vinným z výše uvedeného přestupku a uložil za něj pokutu. Prvostupňový orgán vzal za prokázané události tak, jak je popsali svědci a poškozený, neztotožnil se však se svědeckou výpovědí P. K., která je přítelkyní nebo kamarádkou žalobce. Ve výpovědi P. K. uvedla, že ji na místě policie nelegitimovala a nebyla požádána o vysvětlení. Úřední záznam policie z místa přestupku však dokazuje opak, jmenovaná se však odmítla k věci vyjádřit, tudíž prvostupňový orgán neshledává výpověď P. K. za zcela důvěryhodnou.

Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podal žalobce včasné odvolání. Žalobce ve svém odvolání uvádí totožné důvody jako v podané žalobě, když popíral svoji vinu. Odvolací orgán se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně a to jak ve skutkových zjištěních, tak i v právním posouzení. Podle odvolacího orgánu je jednoznačně prokázáno, že v uvedený čas a na uvedeném místě žalobce udeřil rukou poškozeného do hlavy a způsobil mu tím drobné ublížení na zdraví, čímž se dopustil přestupku proti občanskému soužití. Odvolací správní orgán svůj názor opírá o shodující se svědecké výpovědi, s doplňkovou podporou podaných vysvětlení, a o lékařskou zprávu. Dle odvolacího správního orgánu není podstatné, zdali byl úder veden pěstí či dlaní, ani kam úder přesně dopadl. Svědci se shodují v tom, že k úderu došlo, přesné místo dopadu objektivně dokládá lékařská zpráva. Podle žalovaného tak bylo s potřebnou přesností prokázáno místo, čas, způsob provedení a následek spáchaného přestupku. Drobné odchylky ve výpovědích pak přičítá uplynutí doby mezi výpovědí a incidentem a také příležitosti, při které se incident odehrál.

Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), po veřejném projednání věci, když dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud se po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho rozhodnutí a na tento plně odkazuje. Smyslem soudního přezkumu totiž není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody s názorem soudu a odůvodněním napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale judikuje NSS (viz např. rozsudek NSS ze dne 27.7.2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130) a jak krajský soud v této věci činí. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3.4.2014, č.j. 7 As 126/2013-19). Na nezbytný rozsah zjišťování skutkového stavu správním orgánem je přitom třeba aplikovat v tomto ohledu klíčové ustanovení § 3 správního řádu, podle kterého nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl

zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (zásady zákonnosti).

V popsáném případě má soud ze stěžejní tu otázku, zdali se popsáný přestupek stal, popřípadě zdali se stal takovým způsobem, jak jej vzal za prokázaný žalovaný správní orgán. Žalovaný měl podle žaloby pochybit v hodnocení důkazů, především svědeckých výpovědí, což mělo vést k chybnému závěru o průběhu skutkového stavu.

Přestupek je definován v § 2 zák. č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“): *Přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.* Tedy přestupek se skládá jak z materiálních, tak formálních znaků. V daném případě je rozporováno, že se skutek stal. Obligatorními znaky objektivní stránky přestupku, které musí být nepodmínečně naplněny, jsou jednání, následek a příčná souvislost mezi nimi. Nejvyšší správní soud se k tomuto vyjádřil např. v rozsudku ze dne 5. 3. 2009, č.j. 9 As 50/2008-64, následovně: *„Obligatorní znaky objektivní stránky jsou jednání, následek a příčinná souvislost mezi nimi. Příčinná souvislost – kauzální nexus (nexus causalis) – je vztah mezi protiprávním jednáním jako příčinou a škodlivým následkem, který je právě tímto jednáním vyvolán. Ve shodě s doktrínou je přitom jednání příčinou následku pouze tehdy, jestliže by následek bez tohoto jednání nenastal buď vůbec, anebo by bez něho nenastal takovým způsobem, jakým konkrétně nastal. Při posuzování projednávané věci proto bylo nutné zaměřit se na konkrétní jednání, jakožto nejvýznamnější příčinu škodlivého následku.“* Žalobce při jednání před soudem popřel, že by poškozeného M. jakkoliv fyzicky napadl. Soud podotýká, že správní orgány ani soud nemohou použít jako důkazní prostředek záznam o podání vysvětlení dle § 137 odst. 4 správního řádu, musí tedy ke zjištění skutkového stavu zvolit jiný důkazní prostředek. Prvostupňový správní orgán si správně z tohoto důvodu předvolal k ústnímu jednání svědky a ostatní účastníky, kteří byli orgánem řádně poučení o svých právech a povinnostech i trestněprávní odpovědnosti v případě křivé výpovědi. Soud považuje za klíčové, že řádně poučení svědci a účastníci řízení vypovídali o situaci v diskoklubu Rotace v Žamberku ze dne 20. 5. 2016 následovně:

O. V. (svědek): *„Viděl jsem, jak pan P. napráhl ruku, jestli pan M. uhnul nebo dostal ránu nevím.“*

L. M. (poškozený): *„Pan P. mě napadl úderem pěsti na pravou stranu na tvář,...“*

A. K. (svědek): *„Viděla jsem, jak pan P. udeřil vyhazovače, ale nevím, jestli mu dal facku nebo pěstí.“*

D. Š. (svědek): *„...pak došlo ke slovní rozepři, mezi L. M. a T. P., kdy pan P. L. jednu vrazil...Pan P. udeřil L. M. pěstí. Nepamatuji si přesně, jestli od levé či pravé části obličeje. V době, kdy pan P. L. M. udeřil, ten seděl na barové stoličce.“*

P. K. (svědek): „K žádnému fyzickému napadení však nedošlo. Dále uvádím, že mě policie nevyzvala k žádnému podání vysvětlení ani mě v ten večer nelegitimovala.“

G. Ř. (svědek): „...mělo dojít k nějakému incidentu, ale já nejsem schopna jej blíže popsat. Já nemám tyto věci ráda, a jakmile se stane něco násilného, odcházím.“

K tomu je třeba doplnit, že pouze při výslechu G. Ř. položil obviněný otázku ohledně údajného „osahávání na vnitřní straně stehén,“ v případě ostatních svědků se obviněný na nic nedotazoval a to přesto, že tito vypověděli, že žalobce měl udeřit poškozeného či že napřáhl proti němu ruku (svědek O. V.). Na základě těchto shora uvedených svědectví má soud za prokázané, že k fyzickému útoku ze strany žalobce vůči poškozenému L. M. i došlo. Dva svědci a poškozený přesně uvádí, že žalobce L. M. udeřil, další svědek uvádí, že viděl napřaženou ruku. Soud uznává, že zde existují nejasnosti v tom, kam přesně byl úder veden a zda dlaní či pěstí. Tyto nejasnosti mohou být způsobeny podmínkami na dotčeném místě, jednalo se o diskoklub v nočních hodinách, či časovou prodlevou mezi dobou spáchání přestupku a podáváním výpovědi. Žalobce se na tyto rozdíly v žalobě odkazuje s tím, že způsobují nemožnost určit, jak vše proběhlo. Nicméně rozdíly v detailech ve svědeckých výpovědích v žádném případě nezpůsobují jejich nevěrohodnost. Obdobný názor vyslovil také Městský soud v Praze ve svém usnesení sp. zn. 5 To 337/2015, ve kterém uvádí: „...vskutku nebývá výjimkou, jestliže osoba, která je očitým svědkem či dokonce objektem nějakého z běžných civilizovaných norem prudce vybočujícího jednání (násilného, drze agresivního, pohoršlivě neslušného apod.) nepostihne, anebo nepřesně či zkresleně postihne okolnostní pozadí, v poměru k nápadnému či dokonce poněkud otřesnému ději „nezajímavé“. Takto se nezřídká stává, že pokud je očitý svědek dotazován k vedlejším okolnostem a detailům, uvede údaje nejasné, nepřesné, chybné, případně i rozdílné, pokud je na tentýž okolnostní detail s časovými odstupy dotazován opakovaně, aniž by tím nutně ztrácelo na věrohodnosti jeho svědectví k tomu skutečně podstatnému, co je jádrem podáváného svědectví.“ (převzato z článku JUDr. Libora Vávry, předsedy Městského soudu v Praze, dostupné na <<https://www.pravniprostor.cz/judikatura/procesni-pravo/rozpory-ve-vypovedi-svedka>>. Nutností je však dále konstatovat, že k naplnění skutkové podstaty přestupku, jak je uveden výše, není třeba úder nijak konkretizovat, je pouze nutno prokázat fyzický útok jako takový, který má soud vzhledem k výpovědím za prokázaný. Skutkově odlišnou výpověď podala pouze P. K., přítelkyně nebo kamarádka žalobce. Soud s ohledem na obsah spisu nepovažuje tuto výpověď za zcela důvěryhodnou. Nelze totiž pominout skutkový rozpor mezi její výpovědí a úředním záznamem Policie ČR z místa přestupku, kdy svědkyně ve výpovědi uvedla, že ji na místě přestupku policie nelegitimovala a nedala ani možnost podat vysvětlení. Úřední záznam policie však obsahuje přesné iniciály svědkyně, která se dle policie odmítla na místě k věci vyjádřit. Tento rozpor významně oslabuje věrohodnost podané výpovědi, ta byla tudíž soudem také jako nevěrohodná vyhodnocena.

Žalobce následně v jednání před soudem předložil jako důkaz čestné prohlášení G. Ř. s úředně ověřeným podpisem ze dne 10.4.2017, tedy učiněné po skončení správního řízení, kdy jmenovaná opětovně popisuje situaci z místa a doby přestupku. V tomto prohlášení, jímž byl proveden důkaz při jednání soudu, G. Ř. nově uvádí, že po odjezdu

policie a vrácení se do klubu L. M. prohlásil, že má již delší dobu bolesti a že to „*bodí*“ celé na pana P. Prohlášení od osoby, která nebyla v době jeho podání v procesním postavení svědka, nemůže mít pro soud stejnou či vyšší důkazní sílu než svědectví od řádně poučených svědků, a to především v případě, kdy sama G. Ř. jako řádně poučený svědek vypovídala. Žalobce přitom k prohlášení na dotaz soudu výslovně uvedl, že informace v prohlášení obsažené mu byly známy již při řízení před správním orgánem prvního stupně. Pokud by tyto informace byly pravdivé, vyvstává otázka, proč tyto skutečnosti předkládá žalobce až při soudním řízení a neuplatnil je alespoň v rovině tvrzení před správním orgánem prvního stupně či v odvolání. I kdyby vzal soud tvrzení v prohlášení obsažená za pravdivé, k čemuž vak soud nemá dostatek důvodů, skutkově by to situaci přestupku nijak nezměnilo. V prohlášení je opět uvedeno, že G. Ř. „*raději odešla*“, a tudíž se incidentu neúčastnila. Tvrzení o dlouhodobých bolestech L. M. a o snaze to vše „*bodit*“ na žalobce by byly na místě v řízení o náhradě škody, kde by se posuzovala míra zdravotní újmy způsobená přestupkem. Poškozený L. M. však náhradu škody nežádal, ačkoliv byl správním orgánem vyrozuměn o možnosti uplatnit nárok na náhradu škody způsobené přestupkem. Tvrzení žalobce o tom, že na něj L. M. chtěl hodit z nějakých zistných důvodů svoje zdravotní potíže, tudíž zůstávají v rovině řádně nepodložených spekulací.

Žalobce v řízení před soudem také namítal, že informace ve výpovědích svědků ohledně fyzického kontaktu mezi ním a G. Ř., který byl na počátku potyčky, jsou nepravdivé a výpovědi se od sebe zásadně liší. V tomto dává soud žalobci za pravdu. Důvod, proč měl žalobce G. Ř. údajně sahat na stehno, prokázán není. Soud ovšem musí zdůraznit, že předmětem řízení je rozhodnutí o přestupku proti občanskému soužití spočívající v drobném ublížení na zdraví. Prvostupňovým orgánem sice byl žalobce v příkazu ze dne 1. 9. 2016 uznán vinným za přestupek proti občanskému soužití spočívající v jiném hrubém jednání, konkrétně v údajném osahávání vnitřní strany stehna G. Ř., nicméně prvostupňový orgán v následném řízení o přestupku právě řízení pro tento skutek zastavil (výrok I. prvostupňového rozhodnutí), jelikož nebylo obviněnému spáchání přestupku prokázáno. Soud má tedy za zbytečné se k tomuto dále vyjadřovat.

Žalobce v řízení před prvostupňovým orgánem a poté ani v odvolacím řízení dále neuvedl ani nenavrhl provedení jiných důkazů, než které jsou uvedeny výše a které by podporovaly jeho tvrzení. Žalobce toliko vyčítá žalovanému, že nenařídil vypracování znaleckého posudku, který by propojil v příčinné souvislosti domnělý úder se zraněním L. M. Soud má za to, že vypracování znaleckého posudku je v tomto případě zbytečné, jelikož existuje objektivní lékařská zpráva pořízená cca dvě hodiny po incidentu a dále svědecké výpovědi potvrzující fyzický kontakt mezi rukou žalobce a hlavou poškozeného. Z lékařské zprávy jasně vyplývá, že L. M. měl na levé části hlavy podlitinu a z rentgenového vyšetření bylo zjištěno podvrtnutí páteře, skutečné umístění podlitiny je přitom prokázáno lékařskou zprávou. Samotnou lékařskou zprávou v řízení nikdo nerozporoval, je tudíž dle soudu objektivním důkazem zdravotního stavu L. M. po fyzickém násilí, které bylo ze strany žalobce svědeckými výpověďmi dostatečně prokázáno. Celou situaci dále podpůrně dokresluje podaná vysvětlení, která jsou součástí spisu. K otázce příčinné souvislosti soud doplňuje, že ze zjištěných skutečností, především ze svědeckých výpovědí, není důvod pochybovat, že právě jednání žalobce mělo za

následek zdravotní újmu L. M. Důkazní břemeno v přestupkovém řízení leží na straně správních orgánů, ale v případě, kdy přestupce rozporuje skutečnosti zjištěné správními orgány, musí svá tvrzení řádně podložit. Soud má za to, že žalobce v řízení před správními orgány i následně před soudem neunesl břemeno důkazní ve vztahu k tvrzení o jiném průběhu skutkového děje. K této problematice se již dříve vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 11. 2013, ve věci sp. zn. 1 As 45/2013, kdy uvádí: *„Jak dále plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž odkazuje stěžovatel v kasační stížnosti, primárně sice v přestupkovém řízení spočívá důkazní břemeno na správním orgánu (řízení vychází ze zásady oficality), avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal.“* Tvrdí-li žalobce, že k žádnému úderu nedošlo a že výpovědi svědků jsou nepravdivé, bylo na něm, aby navrhl jiné důkazy, které by jeho tvrzení prokázaly. Žalobce přitom v řízení před správními orgány nenavrhl výsledk dalších svědků, ačkoliv podle výpovědi P. K., stála tato společně s dalšími přáteli v době incidentu vedle žalobce. Tedy správní orgány rozhodly ve věci žalobce na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci v souladu s § 3 správního řádu.

Jednání žalobce spočívající v úderu L. M. bylo prokázáno svědeckými výpověďmi, které jsou v základu totožné, i když se liší v detailech. Objektivní lékařská zpráva, která nebyla nijak rozporována, přesně popisuje následek zmiňovaného úderu, příčinná souvislost mezi úderem a zraněním, jak ji popsal L. M., nebyla rozumně zpochybněna. Úmyslné zavinění je dáno samotným způsobem provedení drobného ublížení na zdraví. Lze tedy konstatovat, že argumentace žalobce soud nepřesvědčila a soudu nezbylo než se ztotožnit s názorem žalovaného.

Vzhledem k tomu, že žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. prosince 2017

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: